

REGGEL

Mindenki külföldi

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

Az augusztus a biztos! – amikor a legédesebb a dinnye, s Időjárás őmél-tósága is megadja, ami jár. Az óvatos duhaj erre a hónapra időzíti a nyaralást, amikor már nemigen marad ki a hivatalból, le az eseményről; s kő kövön marad az őszi újrakezdésig. Egyesek a kényelmes megoldást választják: *bevágjuk magunkat a kocsiba, fölnyomjuk a légkondit, s irány a világ....* – A retro-pénztárcával rendelkezők megpakolják a hátizsákot, tülekednek kicsit a pályaudvaron, izzadnak a büfé sorban, majd éppen elcsúsznak a kedvezményes vonatjáratot. Az idei utazási hullám azonban jócskán felkorbácsolta a kedélyeket.

Élményvonattal a Balatonra, Tokajba, Krakóba, Erdélybe, Semmeringbe... – kell-e ennél jobb ajánlat? Kell, kell! – siseréék szezonális mohósággal ontják a nyaralási ötleteket; úszógumi, békaláb, a többi, elhanyagolható kiegészítőt majd a szülő-hordárok intézik. Ez így rendjén is volna, idegeskedjék, aki már abba a korba értet, a lényeg, hogy a napi betevő lángos- és palacsintaadag szörppel találódjon. Nem úgy van az... – a mindenkori családfő két roham között, útitervvel készül – indulás pontban hatodikán, nyolc óra tízkor a Nyugati pályaudvarról... – s mivel a vér nem vált vízzé, Apa lazára veszi: hazaérkezés ismeretlen időpontban... – Az étel- és ruhafelelős (értsd: Anya) nagyjából ekkorra földadja, a csomagok negyedére csökkentésén dolgozik, kevéske, de becsületbeli reményekkel. Végül elindul a karaván, kicsinek nagy, nagynak kicsinek bizonyuló hátizsákkal: ne tessék elállni az ajtót a leszállók előtt...

Az internetes sorba állj, kicsim... – modern család, modern jegyek, a gyerekek már rég kinyomtatták otthon; fogadjunk, hogy a muzeális kalauznak még normális lyukasztója sincs; úgy viszont a leszármozott más különlegesség révén kaphat kedvet e szép és hasznos pályához. Egyenruha nem, forró vonatbelső nem, az ablak előtt hússzal vánszorgó állomások sem segítik a kedvező döntésben, majd elkanyarodnak a gondolatok: mikor ériünk oda? – a gyermeki fegyvertár ismétlődő darabja –, majd rájössz, még el sem indultunk. Picinykét emelődik a hang, a rántott húsos zsömlé, s az Utasellátó csúcsterméke, a csokis rúd letorkollja a további kérdéseket, majd hasi tájékon megszületik az első három kólapaca is. Végül a MÁV siet az utazóközönség segítségére:

Figyelem, figyelem! Tolatást végzünk... Váltót állítunk... Futóművet ellenőrziünk... – a kisdetek részére csupa izgalmas látnivaló, miáltal a felnőtt utazóközönség a nyaralási örület határán táncol. Vigyázz... Lelesel... Eltévedsz... – s vezényszavak hangzanak el; egyfelől. Látnom, tudnom, érzékelnem kell... – másfelől. Nem szabad... – a legrövidebb, egyben leghatástalanabb érv, s az ifjúság kifogyhatatlan ötletekkel folytatja a bombázást. Az éhes-álmos-pisilni szakasz a mobilterkép vagy bármely telefonos, tévés vagy internetes hókuszpókusszal pillanat alatt elhárítható. De akkor minek megyünk nyaralni? – szinte nyelven a kérdés, de tizenöt perc nyugalomért bármely anyuka-apuka hajlandó korrumpálódni és leadni a nevelési elvekből.

A menetrend szerinti türelmetlenségben viszont manapság valóban különleges nézegetni való akad. – *Miért guggol a bácsi? Fáradt, nagyon fáradt... Miért van télikabátban? Nem tudja, milyen az igazi fagy...* – Amivel persze nem szakad vége a kérdéseknek, s rövidesen nemzetközi kereszttal formálódik: *migráns, menekült, megélhetési...* – ahol a nyaralók és a telelők farkasszemet néznek egymással. – *Nézd már, hogy pazarolja a vizet... Szívja a levegőt... Fertőz... Nincs ezeknek otthon dolguk?* – válasz nem érkezik, vagy csak körülírható, makacs kitartással ülnek a népek a pályaudvar lépcsőjén, cipőjüket oldalt lerúgták a nagy Nyugati mecset kijáratában. *Lövik... üldözik... bepalizzák őket...* – ütköznek a vélemények, kreol szempár a legkisebb rezdülésre vibrálva villan, a kiutat keresi.

A nyaralók szorgalmasan kattintgatnak. – *Nem is kell külföldre utazni, hogy külföldit lássunk...* – a vérmesebbje fennhangon szónokol, de a magyar nyelvet nem érti senki, nem érti senki, és a külföldit sem akarja megtanulni – senki. – *Mi is ilyen helyzetben voltunk...* – a felhőtlen szórakozást keresők elfordítják a fejüket: *egyszerűbb lett volna a szüleinkkel lelépni annak idején... De maradtunk...* – majd gyorsan továbbállnak; a múlt árnyai nem hoznak enyhülést. *Nem igaz, hogy még most sem hagynak békén bennünket...* – az utazási irodában gondtalan és vidám együttlétet ígértek, de azt nem mondták, hogy annak feltétele a csukott szemmel járás. *Biztosan azért volt ilyen olcsó az út...* – Anya ezúttal sem kíméletes, Apa viszont a szokott malí-

ciával megjegyzi: *ez a katasztrófaturizmus speciális formája, szívem...* – A legifjabb ismeréknek azonban ez sem probléma, sejtelmük sincs, a történelem mely szeletét kapták útravalóul, indulás előtt még gyorsan felderítik a terepet.

Jobbra hősín néni árulja a házi túrós lepényt, mellette gavallér bácsi kerek kocsi-ban saját könyvét kínálja: *Malenkij robot*; odébb a cigányasszony papagája bárkinék, sőt mindenkinek kihúzza a szerencséjét. Ha már így alakult, néhány élelmesebb megélhetési kereskedő profilt vált, legnépszerűbb termék a teleföntöltő, a pokróc és az útlevel; ebédre ugorjon be a közeli Mc Global's-hoz. *Ugyan már, akasszon a nyakába fényképezőgépet! Egy jobb napszemüveg, könnyű bőrönd, és máris szívesen látott vendég a távolról érkezett herceg...* – a hazaiak elnézően mosolyognak; lám, a Kárpát-medencei találékonyság nem ismer határokat, de nyelvi akadályok ezúttal is korlátozzák az eszmecserét. *Tán jobb is... Nincs elég bajunk...* – egyik is, másik is megérinti a nyakában lógó amulettet, továbbra is szükségeltetik egy biztos őrangyal; az utazás kritikus pontja következik: hiánytalanul fölkászálódni a vonatra.

– *Tessék mondani, magyar?* – a kalauz hátratólja éltes sisakját, párapelyhek homályosítják szemüvegét, végül megoldja: a jegy érvényes. *Nagyon kell figyelniük, ki a bliccelő. A hazai bliccelő, a külföldi bliccelő. A lejárt jeggyel próbálkozó helyi lakos, az érvényes jeggyel oldalgó nem helyi lakos. Lassan tanfolyamot tartunk a kollégáknak, kivel hogyan bánjanak...*

Anyukaapuka az égre függeszti tekintetét, bármennyire remélték, nem szabadultak meg a problémától, biztos pont a saját házuk táján söprögetni. Egyelőre azonban aléltan hagyják gyermekük személyiségének kibontakozását, végül Anya nem bírja: *ha nem veszed le a lábad azonnal az asztalról, elvisz az a sötét, szakállas bácsi...* – a kalauz kap az alkalmon, s aki keres, talál: *lív dö trén, nekszt sztésön, plíz...* – a sötét szakállas nem akarja érteni, miről van szó, vele ellentétben a gyerek marad, fölmászik a kárpitra, hogy jobban lásson, végül két biztonsági ember teszi a dolgát, majd hatalmas puffanás tesz pontot a jelenet végére.

– *Látod, látod... Aki nem fogad szót...* – időben érkezik a nevelés, egy egészségesen formált bömbölés és pár kék folt megteszi hatását, végül csönd, és bámészkodás. A folyosón néhány ismert közéleti arc is feltűnik, majd sietve visszatérnek a fülkék magányába, hogy valamelyik légkondicionált közösségi oldalra feltöltsék élményeiket. Rasztahajú, mandulaszemű, burnuszos, kalapos, vörös szeplős, sánta, szoptató, egykedvű, festett, sápadt, rövid nadrágos, tündér és krampusz – megannyi színesség; kérdés a szívesség. Az állásfoglalásban ezúttal az utódok sietnek a szülőik segítségére, s intéznek némi haladékat, nemzetközi ugrándozásba kezdenek, a kisebbek hovatarozásra való tekintet nélkül nyalókat szopogatnak. A nagyobbcskák csendesen meghúzzák magukat, hangjukat se lehet hallani egész úton; napokkal ezelőtt még ők is önfeledten fogócskáltak egy távoli földrés árnyékában. ●

